

16.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Bảy ngày 6/3/1976

Những buổi chiều chỉ là tiếp tục điên loạn sự việc tàn phá sức khoẻ qua rượu. Tối nay tôi say quá cạnh Nguyễn trong quán rượu ông già đến chẳng nhớ gì ngoài sự kiện tôi cười nhiều lần và cảm nghe rét run bản bật. Co đôi vai lại, tôi than lạnh thì chàng dịu dàng hỏi, về thật âu lo:

“Nguyễn làm gì được cho Mẫn?”

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Bảy ngày 6/3/1976

Chúng tôi lại đi uống rượu ào ạt. Đến một lúc ta giật mình khi nghĩ ra rằng chất nước nóng bỏng màu thâm ấy không thể thiếu được trong cơ thể mỗi chiều. Ta và nàng đang lao vào nắm mộ cuộc đời với một tốc độ siêu thanh, nhưng bí lối cùng cực. Chỉ nhờ rượu, chất nước có khả năng nổi lửa đốt những bức thành chắc nịch của khổ đau, mới có thể dẫn ta và nàng đến những chốn huyền mộng ước mơ.

Chiều nay ta không định gặp nàng nhưng đang thèm rượu, thèm nổi nhớ mong đeo đẳng nên ta từ bỏ hội trường đi tìm nàng.

Buổi chiều thật đẹp. Chúng tôi dần ngây ngất khi trời dần tối. Nàng đọc cho ta nghe mơ hồ những trang nhật ký, thuở Dalat mùa Noel 1975. Lòng ta dâng tràn nỗi xót xa xưa cũ. Nàng khiến cho ta sống lại cả một khung trời đầy những những kỷ niệm tang thương thích thú. Dalat những ngày ấy đau buồn lạnh giá nhưng ta có nàng yêu dấu trong mắt, đầy ấp trong tim.

Ta nhận ra một điều, chỉ khi **uống rượu với riêng nàng**, ta mới tỏ ra thật xuất thần, uống ít khi say, rượu vào người biến thành máu chỉ làm cho nhịp tim nhảy mau hơn, những nỗi đau đớn biến thể trở thành to lớn, dưới ánh đèn trắng đã bệnh hoạn, khuôn mặt nàng trở nên khôn khổ chịu đựng dị thường.

Trong cuộc rượu đưa đây, ta nhắc đến ngài tỷ phú băng quơ nào đó. Và ta nói đến những ngày gặp lại nhau ở Dalat, quán Mékong, khi đã mất nhau. Ta rên rỉ như một người mang bệnh nặng, sẽ viết cho nàng một mảnh giấy, xin nàng cho một cái hẹn ở quán bà René. Nơi

ấy ta và nàng sẽ nhắc chuyện cũ, uống rượu và cùng nghe lại những bản nhạc ưa thích ngày xưa.

Ngày mai Chủ nhật dài dằng dặc, ta chẳng biết phải làm gì cho hết. Ngày mai nàng đi đàn nhưng ta lại được nghỉ. Ta thật sợ những giờ phút trống rỗng phải đối diện với chính mình. Càng ngày, những lỗ hổng trong lòng ta càng bị soi mòn và lớn dần thêm nữa. Thà đi đến trường gặp bè bạn, nói chuyện nắng mưa để đừng nghĩ đến những lỗ hổng. Ngày mai, chắc ta chịu không nổi.

[]